

1. Jokin oli hullusti. Tuuli katkoi puita ja ilmanpyörteet villitsivät meren, loihtien esiin mitä kammottavimpia vesipatsaita. Aallot pieksivät syvyyksistä kohoavia rantakallioita jossakin Tyynen valtameren laitamien saaristossa. 'Ärhäkkä myrsky, kuinka tavattoman tavallista', Grant tuumi samalla kun kyyhötti korsimajansa nurkassa, yrittäen pakottausta uneen. Korsimaja sijaitsi visusti pusikon kätkössä, sisäsaaren suurimman kallion kupeessa. Ajatukset työntyivät kuitenkin itsepintaisina kotiseutunsa oudoksi linnuksi ('ja linnunpelättimeksi, riippui keneltä kysyi tai kuka kysyi') tituleeratun nuoren miehen tajuntaan. Takkuisen partansa kätköstä mies mutisi tyytymättömyyttään. Myrsky oli yleisluonteeltaan tavanomainen; se riehui aikansa ja väistyi paremman sään tieltä. 'Toivottavasti kukaan ei olisi merellä hukkumassa.' Jotakin tavatonta myrsky kuitenkin jätti jälkeensä. Itsepäinen myräkkä pauhasi oman aikansa ja saman teki Grantin mieli; se sammahti väistämättömän edessä. Tyyni hiljaisuus laskeutui kuin tyhjästä.

2. Muhkuraisten saaripahasten rikkoma aava lähiulappa oli tasaantunut tyytyväiseen tyyneyteen. Vesi liplatti seesteisellä piittaamattomuudella. Jälkeäkään ei ollut havaittavissa edellisöisestä hirmumyrskystä, ei ainakaan ensisilmäyksellä. Grant tiesi myrskyjen oikullisuuden ja aavisti, että vaivainen silmäys ei useimmiten kerro koko totuutta; se kertoo vain sen hetkisen totuuden. 'Myöhempi tutkinta tekee totuudesta aivan toisenlaisen, lähes poikkeuksetta.' Lähinnä se merkitsi muutamaa kaljatölkkiä ja sekavan kirjavaa muovijätettä saaren eteläpoukaman sileällä hietikolla. Joskus harvoin muutakin. Grant oli toisenlainen, aivan omanlaisensa. Jos jotakin oli tutkittavana, sen hän myös otti tehtäväkseen. Kyse ei niinkään ollut itsepintaisesta analyttisestä vakavuudesta, vaan uteliaasta, kauniilla tavalla vinksahaneesta itsepäisestä idiootin tutkimusasetteesta. Grant oli harmiton kaikille muille paitsi itselleen, mitä karrikoi surkuhupaisasti se tosiasia, että hän oli itse asiassa ainoa ihminen koko saaripahasella. Grant oli tutkinut saaren läpikotaisin, hän siis tiesi sen varsin hyvin eikä ollut moksiskaan, pikemminkin juuri päinvastoin. Silloin tällöin saaren ohitse pörrääviä, viimeisiään veteleviä löpösyöppöjä kalastajaveneitä ja turistipaateja ei tarvinnut ottaa lukuun. Ne kaarsivatkin yleensä saaren kaukaa, rannan arvattavien matalikkojen ja arvatunkin kehojen kalavesien takia. Ainoastaan kerran oli jokin sekalainen maisemamatkajoukko pysähtynyt saaren koillisniemen edustalle ja pitänyt niemekkeessä eväs- ja jaloittelutaukonsa. 'Se ei ollut paljon se.' Ajatus suuresta matkasta oli versonut Grantin päässä jo pienestä pitäen. Esikoulussa tai ala-asteella, Grant ei muistanut tarkasti, pieni hiljainen räkänokka oli törmännyt variaatioon leikistä "Mitä ottaisit mukaan autiolle saarelle?". Sitä poika olikin miettinyt koko sen ja sitä seuraavan päivän, ja sitä seuraavan...